

Toho i toho je mnoho

„Tak,“ řekla máma, když usadila Růženu v přepravce vedle mě na zadní sedadlo. „Teď si vezmi navigaci, Františku, a najdi nám cestu. Pojedeme určitě přes Komárov a Strašice. A pak dál. Jenom musíme najít kudy.“

Zadal jsem údaje a pustil tu slečnu, co říká: „Zahněte doleva, zahněte doprava, po tři sta metrech odbočte na hlavní...“ Byla skoro jako táta, ale máma hned za Hořovicemi prohlásila, že už jí z toho povykávání jde hlava kolem, abych slečnu vypnul a jenom sledoval mapu.

Když jsem hlásil: „Před námi Komárov,“ máma pochvalně kývla hlavou a řekla: „Bezva, jde to dobře.“ Projeli jsme Komárovem, pak se silnice dělila a mamka zahнула s přehledem na tu hezčí vlevo. Po chvilce se před námi objevila ves a dvě věže.

„Olešná,“ hlásím, ale máma pokrčí nos a řekne: „Jejda!“

Zpomalí a zadívá se na kostel v dálce. Pak řekne do zpětného zrcátka: „To je přece Zaječov a Svatá

Dobrotivá, asi jsme trošku sjeli z cesty. Ale nevadí, aspoň se tam rychle podíváme a pak se vrátíme na hlavní. Táta spí klidně, tak ho necháme.“

Kostel na kopečku mi připadal známý. A když jsme vešli dovnitř, vzpomněl jsem si.

